

ՌՈՒՔԵՆՆ ՍՆԱԿ

Կարապետները

Գիշեր է լուռ, հանդարտ գիշեր ամառվան.

Մութը պատեր է երկինքը համորեն.

Հեռուներեն քանի մը լույսեր միայն

Իրենց ձյունը վար կկաթեն հույորեն:

Ո՛չ մեկ շուկ: Լռությունը կթրթոսար

Անծի՛ր, անծա՛յր լայնության մեջ օդերուն.

ՈՒ բացխփվող աչքերուն պես, ափին վրա,

Քաղաքներու կալպալա լույսն հեռուն:

Բարձրը, մութին ալքերուն մեջ, հեռակա

Ժյուրաններու ստվերը լո՛ւռ կմրափե.

Ավելի՛ վեր, արհամարհոտ ու հսկա,

Ալպյաններու սեզ ճակատն է սատափե:

Չույզ ալեփա՛ն շղթաներու դարավոր

Օրրանին մեջ ընկողմանած հոլանի՛,

Լեռներուն վեհ հուրիներուն պես աղվոր,

Կքնանա կապույտ հոգին Լեմանի:

* * *

Գիշերն է լուռ, լիճը տրտում: Հեռուեն,

Ճաճանչներու, փրփուրների պես աղվոր,

Քնացող ջուրին երեսին վրա մեղմորեն
Երկու կարապ կսահին լուռ, մենավոր:

Իրենց մարմի՛նը քնքույշ է, գեղեցիկ.
Իրենց թեւերն արծաթակերտ, ձյունագես.
Ու մարմարի իրենց վիզը սլացիկ՝
Երագային տաճարներու հուրին պես:

Կմոտենան անոնք իրար մեղմովին,
Ու կտուցնին իրար կուտան ուղղակի,
Այնպե՛ս ինչպես ո՛չ մեկ շրթունք տակավին
Այնքա՛ն սիրով չէ՛ մոտեցած շրթունքի:

Ու ձյունափառ իրենց թեւերն կ'առնին վեր
Կգալարեն իրենց վիզը երկնասլաց,
Այնպես ինչպես երկու բագուկ անձնվեր
Այնքա՛ն սիրով իրարու չեն գալարած:

* * *

Գյուղերու լո՛ւյսը կցույա հեռուե՛ն.
Վերը շո՛ւքը Ժյուրաններու հեռակա.
Ավելի՛ վեր, Ալպյանները համորեն.
Ավելի՛ վեր, Երկի՛նք կանգներ է վկա...

Վա՛րը, քնացող ջուրին վրա տրտմաբար,
Վեհ պարտքի մը գիտակցությա՛մբը լեցված,
Բերան բերնի, վիզը վիզին անբարբա՛ն,